

1. Klimmen en chillen

Via de blauwe handgrepen slinger ik me langs de wand omhoog. Hup, hier mijn hand, daar mijn linkervoet, mijn rechter op de volgende greep. Alleen ik en deze klimwand zijn er. En Jack natuurlijk.

Al klimmend roep ik opzij naar hem: ‘Het restaurant belde! Het taartenbuffet mag doorgaan!’

‘Nogal logisch! Zonder taart geen bruiloft!’

Jack klimt zo’n anderhalve meter naast mij omhoog. Voor ons allebei is deze boulder een makkie, maar als warming-up is-ie helemaal perfect.

Boven aan de klimwand trek ik een gek gezicht naar hem. ‘Ik bedoelde: de *daggasten* mogen voor taart zorgen. Super toch?! Dat kost ons geen cent!’

‘Perfect, Pam!’ Hij kijkt over zijn schouder naar beneden. ‘Afklimmen of springen?’

Ik geef geen antwoord, maar daal een paar boulders af, terwijl ik vanuit mijn ooghoek zie dat hij hetzelfde doet.

‘Yes, jump!’

Jack springt naar beneden en ik volg op afstand. Zodra ik de dikke mat voel, maak ik van mezelf een balletje en doe een koprol achterover. Als ik weer rechtop zit, schuift hij grinnikend naast me en geeft me plagend een stootje opzij. ‘Goed geregeld, meisje! Dat wordt op onze bruiloft lekker bokkenpootjestaart eten van mijn moeder!’

Ik steek mijn tong uit. ‘Je bedoelt: cheesecake van *mijn* moeder!’ Daarna serieus: ‘Ze zullen het wel leuk vinden om voor een taart te zorgen. Toch?’

‘Tuurlijk vinden ze dat.’ Er trekt een grijns over zijn gezicht. ‘Ze weten toch dat wij arme studentjes zijn?! Weet je wat, we vragen of ze ook allemaal hun eigen drankje meenemen. Lol!’

Meteen springt hij alweer overeind en trekt me aan mijn hand omhoog. ‘Kom op, Pam! We moeten opwarmen. Wie het eerst boven is!’

Dat wint hij natuurlijk. Met die lange benen van hem staat hij al op de bovenste greep als ik hijgend op driekwart van de route ben. Na vier keer wat makkelijke boulders gedaan te hebben, kiezen we er een die een graadje moeilijker is.

‘Nu begint het echte klimwerk.’ Jack pakt wat magnesium uit zijn pofzak, wrijft zijn handen tegen elkaar en doet alsof hij mijn wangen ermee wil bepoederen. ‘Ik eerst?’

Zonder op antwoord te wachten gaat hij al. Rustig pakt hij greep voor greep beet en zet zijn voeten weloverwogen neer. Ik blijf naast de mat staan, maar volg hem met mijn blik en puzzel in gedachten mee hoe hij het slimst de nieuwe boulder kan overwinnen.

Wow, wat is hij toch een knappe kerel! Zijn gespierde lijf lijkt in slow motion een weg naar boven te vinden. Zijn kuiten spannen als hij een voetwissel maakt en de spierbundels in zijn bovenarmen vergroten zich als hij aan de volgende greep hangt.

Ik voel dat ik gewoon sta te stralen. Deze kanjer hoort bij mij!

En begin mei, over een halfjaar, trouw ik met deze prachtige vent!

Een plof doet me opschrikken.

Jack is op de mat gevallen. Hoofdschuddend wijst hij naar het midden van de boulder. ‘Mislukt. Hij is daar megamoeilijk. Misschien lukt het jou?’

Ik loop ernaartoe en pak de onderste grepen al beet. ‘We shall see.’

Maar mij lukt het ook niet. Op het moeilijke punt trillen mijn benen en weten niet hoe ze de stap naar de volgende greep moeten nemen. Even later val ook ik op de mat neer.

‘Hoe moet je deze aanpakken?’ Jack krabt op zijn achterhoofd, waardoor zijn donkere haar overeind komt te staan. Terwijl ik zijn wilde hardos naar achteren strijk, klinkt er ineens achter ons: ‘Hey! Die is moeilijk, hè?’

Een meisje met glanzende donkere krullen staat achter ons. We kennen haar van de beginnerscursus, waar ze tegelijk met ons het klimvaardigheidsbewijs haalde.

‘Hoi Marielle! Heb jij deze al eerder gedaan?’

‘Yep. Zal ik ...?’

‘Graag.’

Jack en ik kijken naast elkaar toe hoe ze hem neemt. Als ze weer beneden staat, zegt ze: ‘Je moet een kneebar doen. Je klemt je knie tussen die twee grote grepen daar, en hebt dan beide handen vrij om de greep erboven te pakken. Bij de volgende greep even indraaien en je bent er.’ Met haar schouder en heup wiegt ze in de richting van de klimwand.

‘Zo ongeveer?’ Lachend gaat Jack met zijn handen in zijn zij voor haar staan en swingt met zijn heupen heen en weer.

‘Is dat de bedoeling?’

‘Ja, zoiets.’ Ze schudt haar donkere haren naar achteren.

‘Oké, there we go.’ Jack gaat als eerste.

Als hij bij het moeilijke punt is, merk ik dat hij een en al concentratie is. Een paar seconden staat hij stil, voordat hij zijn knie tussen twee grepen vastklemt. Direct daarop zwaait hij zijn armen omhoog, reikt naar de volgende greep en trekt zich omhoog. Daarna is het een eitje. In een vloeiende beweging draait hij in en staat in drie tellen helemaal bovenaan.

Marielle en ik applaudisseren tegelijk.

Als hij weer beneden is, geef ik hem een high five. ‘Knap gedaan, Jackie!’

Marielle geeft een klap op zijn schouder. ‘Goed, joh!’

Er glijdt een brede glimlach over zijn gezicht. ‘Opeens had ik hem!’

Marielle zwaait naar een meisje verderop. ‘Ik kom eraan!’

Tegen ons legt ze uit dat ze al een keer of zes geboulerd heeft samen met die vriendin. ‘We zitten nu op moeilijkheidsgraad 7B, zo gaaf! Jullie ook succes verder hè!’

‘We zien je vast nog wel’, zegt Jack.

Een lach glijdt over haar gezicht. ‘Ja, lijkt me leuk.’

We kijken haar samen na als ze wegloopt en als ze een eindje verderop een boulder beklimt. Zonder aarzelen pakt ze greep na greep beet. Even steunt ze met een voet op een volumeblok om dan een sprong te maken en met haar ande-

re voet op een greep neer te komen die een meter hoger ligt. Als een behendig eekhoortje wipt ze naar boven.

Jack fluit tussen zijn tanden. 'Die meid is echt goed!'

Zwijgend richten we onze blik op de boulder voor ons met graad 5A en daarna op elkaar. Voor ons is het pas de tweede keer dat we boulderen en eerlijk gezegd vind ik deze boulder een hele uitdaging.

'Jouw beurt, Pam!'

Oké, ik ga al. Gelukkig is het nu wat makkelijker, omdat ik twee keer gezien heb hoe het moet. Bedachtzaam leg ik de route af en ik doe er beslist langer over dan Jack, maar het lukt me om die moeilijke sprong halverwege te maken. Als ik boven ben, ben ik apetrots op mezelf en zie dat Jack beneden mij zijn duim naar me opsteekt. Ziezo, nu de afklim. Snel zoek ik mijn weg naar beneden. Hup, mijn linkervoet hier, daar mijn hand, nu mijn andere voet, de andere hand. 'Au!' Ik heb de greep niet goed beet en voel mijn hand wegglijden. Dan maar in één keer naar beneden. Ik laat me vallen en kom met een plof op de mat terecht.

Mijn sprong lukt gelukkig prima, maar die hand doet wel eventjes zeer. Met een pijnlijk gezicht wrijf ik erover, terwijl ik op het bankje naast Jack ga zitten.

'Laat eens zien.' Jack trekt mijn hand naar zich toe. 'Een beetje geschaafd.' Hij buigt zich voorover en drukt zijn lippen ertegen. 'Ziezo, kusje erop', plaagt hij. 'Gaat het weer?' 'Best hoor.'

'Deze boulder nog eens?'

'Tuurlijk.' Dapper glimlach ik hem toe. Ik pak even wat mag-

nesium voor die hand en dan moet het wel lukken als ik een beetje voorzichtiger klim.

Hij slaat zijn arm om me heen en geeft nu een kus op mijn mond. ‘Prima, Pomelo, ik ga weer.’

Pomelo ... Zijn speciale naampje voor mij dat hij vier jaar geleden voor het eerst gebruikte.

Even ruik ik het kunststof luchtje van de sporthal niet meer en voor een moment hoor ik niet meer de uitroepen in het Nederlands, Engels en Chinees van andere klimmers rondom me. Ik zit weer in de vierde van de havo.

Jack en ik waren al maandenlang klasgenoten van elkaar, maar zaten in een ander vriendengroepje. Totdat het de verjaardag van onze godsdienstleraar was en mijn vriendin en ik vonden dat we dit moesten vieren. De beste man was op 1 april jarig, dus dat vroeg om actie!

‘We versieren zijn eend’, was Liz’ idee en ik vond dat een perfect plan.

In een vrij lesuur bietsten we wat crêpepapier bij beeldende vorming. Daar knipten we lange slierten van die we in elkaar draaiden en over het dak en rond de spiegels van zijn auto hingen. Ik wist nog van de basisschool hoe je crêpepapieren bloemen kon maken, zodat ik Liz verbaasde met de kunstwerkjes die ik achter de ruitenwissers bevestigde. Een paar andere meiden flansten van gekleurd papier wat vlaggetjes in elkaar die ze met plakband rondom de voorruit hingen. Trots stonden we ons resultaat te bekijken toen Jack en zijn vrienden langskwamen.

‘Da’s gaaf’, lachte er een, maar Jack nam de eend zwijgend op totdat er plotseling een enorme grijns over zijn gezicht gleed.

‘Zullen we hem een eindje verderop neerzetten?’

De andere jongens waren er direct voor te porren.

‘Een goeie 1 aprilgrap!’

‘Zal die Verstegen even opkijken!’

Voordat het goed en wel tot me doordrong, hadden ze de auto al opgepakt en droegen hem in de richting van de ingang van de school.

‘In de hal!’ riep Jack.

En zo gebeurde het. Daar stond de eend van meneer Verstegen versierd en wel in de hal van het Calvijncollege. Om het nog mooier te maken pakte ik papier en viltstift en schreef daar met grote tekens ‘AF1834’ op en plakte dit over het nummerbord.

‘Hoezo dat?’ vroeg een van de jongens.

‘AF van Afscheiding. Die was in 1834’, zei ik vlot.

Jack had het niet meer van het lachen. ‘Geef mij eens.’

Hij nam de viltstift van me over en schreef op een ander stuk papier ‘Doleantie’ en plakte dit over de letters ‘Citraën’.

‘Goed van mij, hè, maar het jaartal weet ik niet meer.’

‘Maakt niet uit. Het was in 1886.’

‘Wow!’ Hij lachte me toe en voor het eerst in die vier jaar dat ik hem kende, vielen mij zijn vrolijk schitterende ogen op.

We keken elkaar aan en onze glimlach leek secondelang te duren. Eigenlijk herinner ik me niet eens meer hoe onze

godsdienstleraar reageerde toen hij zijn eend in de hal zag staan, maar wel weet ik dat Jacks blik mij bijna niet meer losliet en dat hij me na schooltijd meevroeg naar de Mac. Daar hebben we naast elkaar op een bankje zitten kletsen. Over school en alle leraren, over alle 1 aprilgrappen die we ooit in ons leven gemaakt hadden, over de lekkerste burgers en Happy Meals en over nog veel meer onzin. Het bleef niet alleen bij kletsen. We gaven elkaar daar ook onze eerste kus, achter een reuzenbeker milkshake. Een paar uur zaten we bij die Mac, totdat we werkelijk naar huis moesten. Vanaf die dag op 1 april was het dik aan tussen ons. Elk vrij uur waren we bij elkaar of samen bij hetzelfde clubje vrienden. We maakten met zijn tweeën ons huiswerk, hij hielp mij met wiskunde en ik hem met Nederlands ontleden. Na schooltijd trokken we eropuit op onze skates en longboards, we kanoden, we slenterden door de stad en konden urenlang chillen achter één colaatje. En bij elkaar thuis speelden we alle mogelijke spellen, van Ligretto tot Ticket to Ride.

De eerste keer dat hij met mij mee naar huis ging, moet in de zomer zijn geweest, want mijn moeder had liters sap in de koelkast staan.

‘Een glaasje koude pomelo?’ vroeg ze hem.

Dat gezicht dat hij trok! ‘Pomelo? Wat is dat nou weer?’

Mijn moeder legde hem uit dat ze grapefruitsap bedoelde. Hij vond het best lekker toen hij het eenmaal proefde. Vanaf die tijd noemde hij mij regelmatig Pomelo en dat doet hij nog steeds.

Dat is allemaal vier jaar geleden gebeurd. We zitten nu allang niet meer op de havo. Allebei hopen we dit jaar af te studeren. Jack voor de opleiding hbo journalistiek en ik voor de pabo. Al volgen we niet meer dezelfde lessen, onze relatie is gebleven. Nog altijd hebben we samen enorm veel lol en nog steeds is het dik aan tussen ons. We zijn zo close, dat hij mij drie maanden geleden in de duinen van Scheveningen ten huwelijk gevraagd heeft.

Ik voel de vlinders in mijn buik fladderen als ik aan onze bruiloft denk. Over zes maanden is het zover. Dan zeg ik 'ja' tegen deze fantastische vent en dan horen wij voor altijd bij elkaar.

'Hé, dromer!'

Een rukje aan mijn paardenstaart brengt me in de klimzaal terug.

'Jouw beurt. Of hou je het voor gezien?' Jack knikt naar mijn hand.

'Welnee, 't gaat best.' Meteen spring ik op en loop naar de boulder toe.

Om de beurt beklimmen we dezelfde boulder, totdat het steeds makkelijker gaat en we ons wagen aan een die nog een tikkie moeilijker is. Ik betrap mijzelf en Jack erop dat we af en toe naar een paar boulders verderop kijken. Die Marielle is keigoed. Daar kunnen wij niet aan tippen. Nou ja, wat maakt het ook uit. We beleven plezier met de uitdagingen van deze boulders, ook al zijn ze beslist veel makkelijker. 'Ik kap ermee', zeg ik na een tijdje. 'k Heb lamme armen.'

Ik trek mijn klamschoenen uit en schiet mijn slippers aan. 'Zullen we hier nog even wat drinken?'

'Goed idee.' Ook Jack doet zijn schoenen uit. Op zijn slippers loopt hij naar het bankje waar Marielle op haar vriendin zit te wachten. 'Wij stoppen. Hebben jullie zin om wat met ons te gaan drinken?'

Even moet ik slikken. Ja hoor, dat is weer eens een actie van mijn superenthousiaste Jack. Stiekem vind ik het jammer dat we niet met z'n tweeën blijven. Ik had hem nog willen vertellen dat tante Elly misschien een kleine bruidstaart wil maken en dat ik op internet wat leuke ideeën ontdekt heb over excursies tijdens onze huwelijksreis. Nou ja, dat moet dan maar even wachten.

Nadat we ons omgekleed hebben, zoeken we een tafeltje in een hoek bij het raam. Marielles vriendin Kitty lijkt een aardige meid. Algauw zijn we met haar aan de praat over het gebruik van magnesium en dat het soms zo vies is als je het zwart geworden poeder van anderen op de handgrepen beetpakt.

'Beetje ranzig, maar ja', lacht ze.

Marielle schudt haar donkere krullen. 'Gaan jullie hier elke week naartoe?'

'Soms. Meestal zo om de week', zeg ik.

'Ik had jullie al een tijdje niet gezien.'

Jack glimlacht. 'Dat kan kloppen. We doen ook veel andere dingen. Longboarden, en fietsen natuurlijk. Met de racefiets.'

Hmm, 'we'? Ik neem een slok van de cola die zojuist voor

me is neergezet. Jack zal zichzelf en zijn vrienden bedoelen, want ik fiets wel, maar niet met een racefiets. Ik jakker niet langs de wegen zoals hij een paar keer in de week doet. Geef mij maar een fietstochtje langs de weilanden of door de duinen waarbij je niet meer dan twintig kilometer per uur fietst, maar in ieder geval nog wat kunt zien onderweg. Hij racet langs de wegen om zo snel mogelijk van A naar B te komen en zijn record constant te verbeteren.

Marielle vertelt dat ze elke dag rent. 'Het is zo gaaf om te merken dat je prestaties steeds beter worden.'

'Ja, dat heb ik met fietsen ook!' Jack laat haar zijn sporthorloge zien. 'Een week geleden scoorde ik nog ...'

Ik hoor niet meer wat hij verder zegt, want Kitty vraagt mij: 'Fietsen jullie veel samen?'

Ik schud mijn hoofd en vertel dat Jack altijd alleen racet of met een paar vrienden. Terwijl ik vanuit de verte hoor hoe de andere twee kletsen over het opschroeven van hun prestaties, praten wij samen verder. Ik vertel dat het prachtig is om door de duinen bij Bergen te fietsen en zij zegt dat het bij Noordwijk ook heel mooi is. Voordat we het weten vertellen we over onze vakanties van de afgelopen jaren.

'Weet je al wat je volgend jaar gaat doen?' vraagt Kitty.

Ik hoef geen antwoord te geven, want haar vraag dringt ineens tot Jack door. Hij slaat zijn arm om mij heen en trekt me naar zich toe. 'Wat wij gaan doen? Wij gaan begin mei een week op huwelijksreis naar Egypte! Lekker duiken in de Rode Zee!'

Een moment kan ik mijn oren niet geloven. Vertelt hij nu

zomaar aan een bijna wildvreemde waar wij onze huwelijksreis doorbrengen? Dat vind ik niet grappig! Dat moet geheim blijven voor onze ouders, voor onze familie en vrienden en voor iedereen.

‘Duiken is zo cute!’ Marielles gezicht straalt. Meteen begint ze te vertellen over haar duikvakantie vorig jaar op Curaçao. ‘Ik heb gehoord dat de Rode Zee ook geweldig moet zijn! Waar zitten jullie precies?’

‘Hurghada. We nemen duiklessen. Ik heb weleens gesnorkeld, maar ...’

‘O, duiken is heel wat anders! Je ziet zo veel meer! Dat koraal en die sponzen waar je vlakbij zweeft ... Dat is zo gigantisch mooi! En al die vissen in de felste kleuren! Vorig jaar spotten we zelfs een adelaarsrog!’

Jacks ogen glinsteren minstens zo veel als die van Marielle. Hij wil alles weten over het halen van een duikbrevet en over duikuitrustingen en wat al niet meer.

Alles aan Marielle beweegt als ze praat. Haar handen en haar hele gezicht. Af en toe strijkt ze haar dansende haren terug over haar schouder. Ik kijk naar mijn eigen haar, dat zo steil als een pier naar beneden hangt. Het heeft geen geheimzinnig zwarte glans zoals dat van Marielle, maar het is gewoon saai donkerblond. Marielle lijkt een felgekleurd volièrevogeltje, terwijl ik een alledaagse heggenmus ben. Iedereen loopt mij zo voorbij zonder zich om te draaien. En toch ...

Ik leg mijn hand op Jacks been. Bijna direct voel ik zijn warme hand over de mijne komen. Hoe gewoontjes ik ook

ben, hij heeft míj uitgekozen. Ik hoor bij hem en hij hoort bij mij.

Ineens voel ik hoe moe ik ben. Niet zo vreemd, want ik heb de hele dag voor de klas gestaan en was pas om halfzes thuis. Toen snel wat gegeten, mijn lessen voor morgen voorbereid en hiernaartoe gefietst. Als ik mijn laatste slok cola neem, trilt mijn arm wanneer ik het glas op tafel terugzet. Kitty betrapt me op een grote geeuw. Het werkt aanstekelijk, want direct begint ze ook te geeuwen.

‘Wij moeten naar huis’, mompelt ze, om vervolgens luider op te merken: ‘Het is tijd, Marielle. Ik moet er morgen weer om zes uur uit. Zullen we gaan?’

Verward kijkt Marielle haar vriendin aan. ‘Hoe laat is het? Halftien? Ja, we gaan.’

Ze schuift haar stoel naar achteren, pakt haar tas en richt haar blik op Jack. ‘Nou, alvast een heel fijne tijd in Egypte, hè!’

‘Dat duurt nog wel even, hoor’, lacht Jack. ‘Leuk om je gesproken te hebben. Misschien zien we je weer eens?’

‘O ja, vast wel.’ Haar glimlach lijkt alleen voor Jack bedoeld. Ze staat op en roept in het wilde weg: ‘Tot kijk, allemaal!’

‘Hoi’, groet ik binnensmonds. En tegen Kitty zeg ik wat luider: ‘Tot ziens!’

Jack en ik kijken de meiden na als ze naar de uitgang lopen. Kitty is nog kleiner en tengerder dan ik, Marielle is lang, minstens een meter vijfenzeventig, en haar rondingen zitten op precies de goede plekken. Ik zie haar heupen lichtjes heen en weer wiegen, totdat ze bij de deur uit het zicht verdwijnt.

Ik haal diep adem en draai me naar Jack toe. Kunnen we nu eindelijk over onze eigen dingen praten? Hij staart voor zich uit en speelt met een onderzetter. Ik zwaai met mijn hand voor zijn gezicht.

‘Hallo! Aarde voor Jack!’

Hij rekt zich uit en stelt voor om nog een colaatje te nemen met een paar miniloempia’s. Ik vind het best, want ik heb flink trek gekregen van alle inspanning. Eigenlijk moet ik op tijd naar bed, omdat ik morgen fit voor de klas wil staan, maar daar wil ik nu even niet aan denken. Over drie dagen zien we elkaar pas weer en ik heb nog zo veel te vertellen. Maar eerst moet ik wat anders aankaarten.

‘Jack, waarom zei je dat van onze huwelijksreis?’

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Mocht dat niet dan?’

‘Nee, tuurlijk niet. Je vertelt toch nooit aan iemand waar je huwelijksreis heengaat?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wat maakt dat nu uit? Daar is ons plezier straks toch niet minder om?’

Tja, daar heeft hij wel een punt. Het voelt nog steeds niet leuk, maar misschien moet ik er niet zo moeilijk over doen. Ik pak mijn telefoon en zoek op wat ik op internet gevonden heb.

‘Jack, moet je horen! We kunnen vanuit Hurghada dagexcursies maken naar Caïro en naar Luxor. Dan kunnen we toch nog van alles bekijken! Een excursie naar de piramides kost zo’n zeventig euro, maar dan zit je wel zes uur in de bus. We kunnen ook per vliegtuig, dat is tweehonderd euro. Hoe vind je dat?’

Ik schuif met mijn wijsvinger over het scherm. ‘O ja, en naar de koningsgraven bij Luxor is vijf uur rijden en kost ook ongeveer zeventig euro. Lijkt me supergaaf om dat graf van Toetanchamon te zien en ...’

‘Wow, wat een bedragen! Dat kunnen wij allemaal niet betalen, joh.’

Even hap ik naar adem. Is dat zo? Natuurlijk moeten we zuinig aan doen, maar we komen maar één keer in Egypte.

‘We kunnen het toch niet maken om niks van de cultuur te zien?!’

‘Waarom niet?’

‘We zitten er dan zo dichtbij!’

‘Duiken is toch al geweldig?’

‘Ja, dat is zo, maar al die cultuurschatten ...’

Gaat het hem alleen om de centen? Dan weet ik wel een oplossing. Ik veer overeind.

‘Lieve schat, we doen het van mijn geld! Ik trakteer op zo’n excursie!’

Hij laat het laatste restje van een ijsblokje in zijn cola rondansen. ‘Slimpie! Jij was er niet eens voor om onze portemonnees gescheiden te houden. Jij wilde in gemeenschap van goederen trouwen, maar nu komt het je opeens goed uit.’

Hij giet de laatste slok naar binnen. ‘Ik vind het niet nodig om extra geld aan zo’n excursie uit te geven. Hurghada heeft al zo veel te bieden! Op de dagen dat we niet duiken kunnen we lekker op het strand luieren of zwemmen en snorkelen.’ Met een bons zet hij zijn glas neer en buigt zich enthousiast

naar me toe: 'We kunnen ook een quad huren en daarmee de omgeving verkennen! Dat kost ook wel wat, maar minder dan zo'n excursie.'

Meteen ga ik in zijn plannen mee. 'O ja, dat lijkt me ook super! Ik heb al zo'n zin in Egypte!'

'En anders ik wel. Maar het duurt nog een halfjaar. Dat is nog ver weg. Ik kijk nu uit naar zaterdag. Lekker samen mountainbiken!' Hardop geeuwend rekt hij zich uit. Opeens laat hij zijn armen vallen, kijkt me met een intense blik aan. Dan slaat hij zijn beide armen om me heen. Terwijl hij me dicht tegen zich aantrekt, fluistert hij in mijn oor:

'Mijn ouders zijn het hele weekend weg. Zullen we 's avonds naar mij gaan? Je kunt bij mij blijven slapen.'

Ik zeg niets. Hij weet precies hoe ik erover denk.

'Je kan toch tegen je ouders zeggen dat je bij Liz bent? Vriend of vriendin, wat maakt dat uit?'

Het maakt alles uit en dat weet hij drommels goed. Zacht schud ik mijn hoofd. 'Nee, Jack, dat lijkt me niet zo'n slim idee. Nog even, dan zijn we elke nacht samen.'

Zuchtend neemt hij afstand van me en grabbelt in zijn rugzak naar zijn portemonnee. 'Vind jij dat zelf? Ik vraag het me af. Of zeg je dat omdat je het zo geleerd hebt?'

Hij wacht niet op antwoord, maar loopt al naar de kassa om te betalen. Ik ben blij dat ik niets meer hoeft te zeggen, want eigenlijk weet ik het antwoord op zijn vraag niet. Wil ikzelf werkelijk wachten? Of praat ik mijn ouders na en nog wat andere mensen in mijn omgeving?

Voor de maand november is het nog helemaal niet koud. We fietsen naast elkaar tot het punt waar onze wegen zullen scheiden. Jack staat gelukkig nooit lang ergens bij stil. Terwijl ik nog nadenk over ons verschil van mening, vertelt hij alweer opgewekt over het interview dat hij deze dag had met een man die in zijn rolstoel de hele wereld afreist.

Als we op ons vaste plekje afstappen om afscheid te nemen, herinner ik hem aan onze afspraak voor vrijdagavond.

‘Om acht uur moeten we bij Van Eesteren zijn om over de inhoud van de huwelijksdienst te praten.’

Jack krabt op zijn achterhoofd. ‘Als hij maar niet te moeilijk doet ...’

‘Nee joh, dat zal vast wel meevallen’, zeg ik, maar vanbinnen weet ik het niet zo zeker. Jack vindt iets algauw te moeilijk. De jeugdvereniging bij ons was hem veel te serieus, zodat hij na een keer of twee al afhaakte. Omdat mijn ouders er zo op hamerden, ben ik wel blijven gaan, maar in mijn eentje. We gaan soms samen naar de 18+-groep in zijn woonplaats, hoewel we daar allebei de gespreksonderwerpen niet zo denderend vinden. Over de huwelijksdienst waren we het gelukkig wel snel eens. ‘Jij bent zo aan je thuishonk gehecht’, zei Jack. ‘We houden het bij jou. Ik hoop alleen dat het niet te zware kost wordt.’

En dat ben ik met hem eens.

‘De kinderen van mijn klas mogen vast wel na de dienst een paar liederen zingen’, zeg ik, terwijl hij mij achter een hoge struik trekt.

‘Mooi zo.’ Zijn handen strijken mijn haar naar achteren en strelen mijn wangen.

Ik kijk in Jacks ogen en voel me verdrinken in de warme gloed. ‘Het lijkt me zo geweldig als ik aan de arm van mijn vader naar binnen ga en naar jou toe loop.’

Hij zegt niets, maar zijn lippen geven het antwoord. Ze strijken over mijn wangen, kussen mijn lippen, glijden verder over mijn kin, langs mijn hals. Een huivering trekt door me heen, terwijl ik zijn rug streek. O, wat hou ik van hem! En wat zie ik ernaar uit om voor altijd bij hem te zijn!

Opnieuw drukt hij zijn lippen op de mijne en kust me tot ik bijna geen adem meer heb.

‘Pam ...’ Zijn handen liefkozen mijn bovenarmen, glijden onder mijn mouwtjes totdat ze niet verder meer kunnen, zoeken dan een weg bovenlangs en strelen mijn schouders. Verlangend klem ik me nog dichter tegen hem aan. Ik voel dat zijn warme handen mijn huid wakker maken tot alles lijkt te gloeien en te sidderen.

Een kreun ontsnapt uit mijn keel. ‘Jackie, ik hou van jou!’

Wilder nog verkennen zijn handen mijn lichaam, gaan naar plekken waar ze niet eerder geweest zijn, maken dat mijn lichaam brandt van liefde.

Ik wil van hem zijn! Helemaal! Niets mag ons meer scheiden!

Staat er iets of iemand op wacht? Waardoor je onbewust toch een halt wordt toegeroepen?

Als Jacks handen nog verder op verkenning willen gaan, duw ik hem ineens van me af.

‘Nee, Jack. Niet doen.’

Hijgend kijken we elkaar aan. Hij strijkt het haar over zijn vochtige voorhoofd naar achteren.

‘Nog niet, Jack. Straks.’

Hoeveel inspanning het me ook kost, ik wil dit niet op dit moment.

Ik merk de teleurstelling in zijn ogen en in de armen die nu langs zijn lichaam bungelen. En ik hoor het in zijn schorre stem als hij zegt: ‘Straks is nog ver weg.’

‘Een halfjaar, Jack, dan is het onze trouwdag.’

Opeens lijkt hij mijn vrolijke Jack niet meer. Zijn ogen worden donker en zijn mondhoeken trekken naar beneden. Geërgerd slaat hij zijn handen in de lucht. ‘Wat maakt het uit om te wachten? We wéten toch wat we aan elkaar hebben? We zijn verlóófd. We hebben voor elkaar gekózen!’

Ik bijt op mijn lip. Hoe moet ik het hem duidelijk maken? Ik ken mezelf. En ik ken Jack. Als ik nu toegeef, komt alles in een stroomversnelling. Zachtjes schud ik mijn hoofd.

Met een zucht laat hij zijn handen naar beneden vallen.

‘Oké.’ Met een ruk draait hij zich om en loopt naar zijn fiets.

Ik ga achter hem aan en pak de mijne.

Net voordat hij opstapt en in de richting van zijn huis verdwijnt, hoor ik hem zeggen:

‘Nog zes maanden, Pam. Da’s heel lang.’